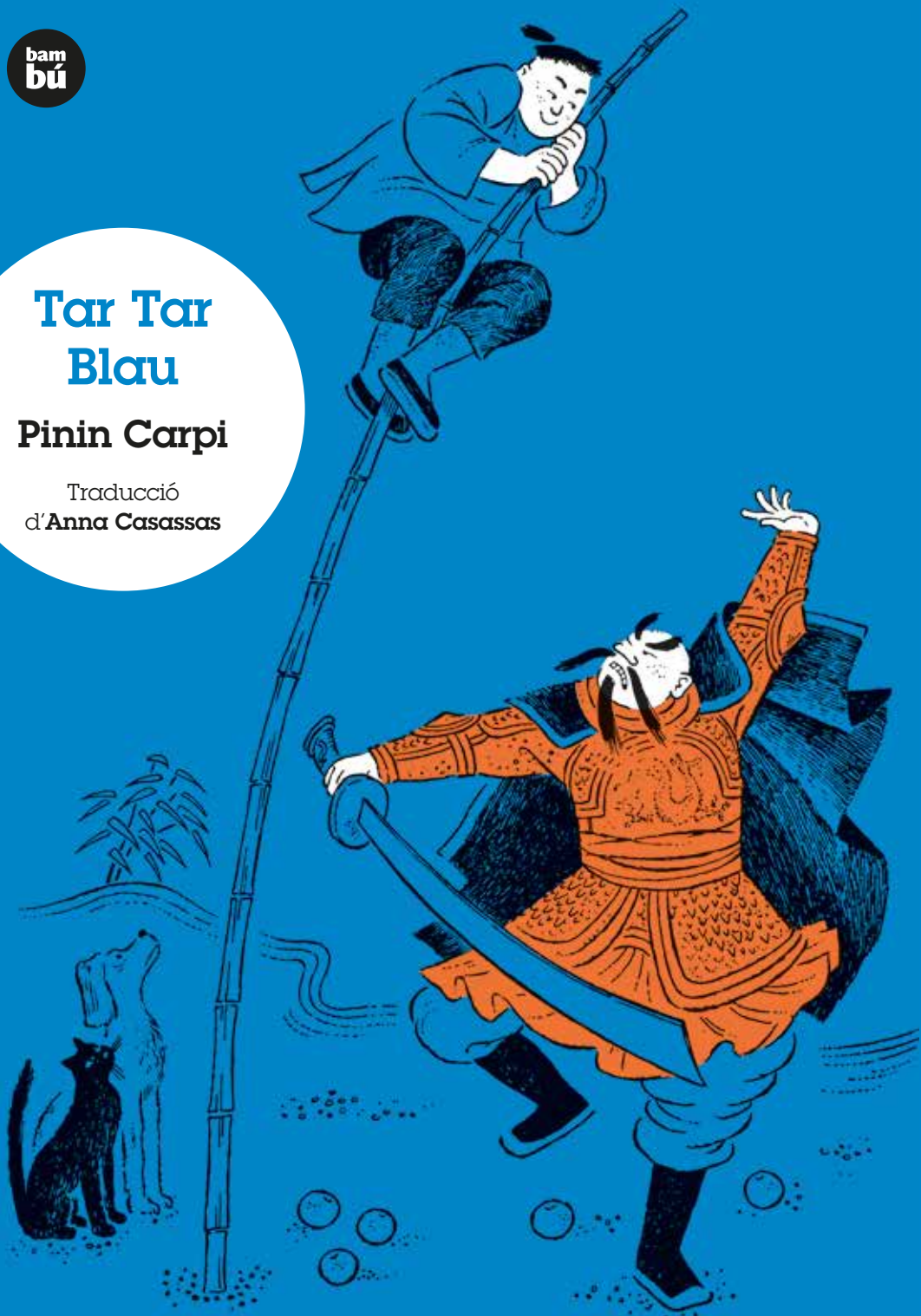

bam
bú

Tor Tor Blau

Pinin Corpi

Traducció
d'Anna Casassas

El nuvolet que va arribar sobre els camps de tarongers

Vet aquí que una vegada a la Xina hi havia un xinès que anava vestit de blau i taronja i es deia Tar Tar Blau. Duia uns pantalons blaus i una camisa taronja, espardenyets blaves i mitjons taronges, i a la butxaca hi portava un mocador taronja i una pipa blava.

Els cabells també els tenia blaus, d'un blau fosc; però no tenia la cara taronja: la tenia groga i rodona rodona com un pomelo, tot i que havia nascut a la Xina entre els mandarins, que no s'han de confondre amb les mandarines, que són les taronges de la Xina i que tenen el color de les taronges, o sigui que són ataronjades, tot i que semblen tarongetes.

En Tar Tar Blau tenia un gos tot taronja que es deia Blau, que en la llengua dels xinesos vol dir «taronja». Però

no li deia pas Blau perquè fos taronja, sinó perquè quan bordava, en comptes de fer *bup bup bup* com els altres gossos, feia *bau bau blau*, ves a saber per què.

També tenia un gat ben blau, i en Tar Tar Blau li deia Trun Get, que en la llengua dels xinesos vol dir «blau»; perquè aquell gat curiós, quan miolava, no miolava pas el seu nom, com el gos, vull dir que no feia pas *trungeettrungeet*; sinó que feia *mèu marrameu* com els gats normals, perquè aquell gat preferia no miolar en xinès, i és que *mèu*, que pot semblar una paraula xinesa, en realitat és una paraula ben corrent que vol dir justament «mèu». Però quan roncava, en canvi, en comptes de fer *ron ron ron* feia *trun trun trun*.

Com tants altres xinesos, en Tar Tar Blau tenia, a més, un peixet en una peixera. Però aquest peixet no era vermell, sinó que era blau; i no nedava per l'aigua, sinó per la taronjada. Saps com li deia al seu peixet, en Tar Tar Blau? Tot i que era blau –i, com ja saps, *blau* en la llengua dels xinesos vol dir «taronja»– li havia posat Blau, perquè quan el peixet tenia gana deixava anar bombolletes que feien *blu blu blau*.

Però era un embolic, perquè quan en Tar Tar volia cridar el gos, el peixet saltava de la peixera i també hi anava, i aleshores havia de córrer a tornar a posar-lo a la seva taronjada. I per això, com que era petitó, havia decidit dir-li Blavet.

En Tar Tar Blau era molt bon pagès i s'estava als camps nit i dia. De nit també, sí, perquè en aquell lloc sempre hi feia calor. I de totes maneres era tan pobre que no tenia

casa, només tenia un gran para-sol blau i taronja; sota el para-sol hi tenia el llit amb les flassades blaves i els llençols taronja –però el coixí era blau– i un fogonet blau amb un bon foquet taronja per fer-se el dinar.

Saps què hi cultivava, als camps, en Tar Tar Blau? En comptes de cultivar arbres de mandarines, que com t'he dit són les taronges de la Xina, cultivava arbres de taronges, perquè les taronges li agradaven més. I la cosa més bonica és que la terra on creixien els tarongers era taronja, però els troncs dels arbres, les branques i les fulles semblaven ben bé de color blau.

Saps què menjava en Tar Tar Blau? Sempre menjava taronges. Al matí, tan bon punt es llevava, es feia una bona tassa de suc de taronja. I en comptes de sucar-hi pa, hi sucava peles de taronja ensucrades.

Després, a migdia, es feia un bon plat d'espaguetis fumejants de peles de taronja regats amb suc de taronja, i d'acompanyament, una bona amanida de fulles de taronger; al final, per postres, es menjava un plàtan, perquè els plàtans li agradaven molt. Al vespre, per sopar, en tenia prou amb una sopeta calenta de taronjada, i com que no podia posar-hi pistons perquè no en tenia, hi posava un grapat de llavors de taronja, que a tu no t'agraden perquè són amargants, però a ell sí.

Ja veus que en Tar Tar Blau sabia fer moltes coses bones amb les taronges. I després de menjar-se-les es posava a fumar amb la pipa blava.

Però allà on vivia en Tar Tar Blau no tot era blau o taronja. Tant és així que a les branques dels arbres hi havia

molts pit-roigs. I a més, quan va començar aquesta història que ara et vull explicar, era primavera i els tarongers estaven plens de flors blanques.

Una nit que feia una lluna rodona com un cove, sobre els camps on en Tar Tar dormia com un soc, hi va arribar, potser per error, un nuvolet de neu. El núvol de seguida es va posar a nevar, i es va desfer tot en neu fins que al cel ja no en va quedar ni un floc. I al matí tot s'havia tornat blanc, blanc com el sucre: la terra, els arbres, el fogonet també, i fins i tot el llit d'en Tar Tar. Perquè ell el vespre abans, quan se n'havia anat a dormir, per poder mirar les estrelles una estona havia tancat el para-sol.

Però no s'havia adonat de res, perquè en aquell lloc sempre hi feia calor, fins i tot quan nevava. En Tar Tar, justament, tenia tanta calor que els flocs de neu que li havien caigut a la cara mentre dormia s'havien desfet, i per això semblava que estigués suat.

Quan es va despertar, tot just acabava de sortir el sol. Va mirar al seu voltant i va veure que tot era blanc com la neu. Però ell no n'havia vist mai, de neu, de manera que va dir:

–Quant de sucre!

Perquè es pensava que era sucre. Naturalment, com tots els xinesos, en comptes de dir «sucre» havia dit «sucle», però jo ho he traduït. I encara va dir:

–Quina calor que fa! Estic ben suat! Però amb tot aquest sucre puc fer mil coques de taronja. Que bé!

I molt content es va llepar els llavis i es va girar cap al fogonet blau, on abans d'anar a dormir havia deixat una tassa de porcellana blava plena de suc de taronja per escalfar-lo i beure-se'l de bon matí. Ara la tassa s'havia omplert de neu; però la neu, és clar, s'havia omplert de suc de taronja. I en Tar Tar va dir:

–Quant de sucre a la taronjada! I això que jo ja n'hi havia posat deu cullerades!

Se'n va posar immediatament una bona cullerada a la boca i aleshores, llepant-se els llavis de tan bona que la va trobar, va dir:

–Que gelat!

I és que la neu amb el suc de taronja s'havia convertit en un gelat de debò, un gelat de taronjada. I en Tar Tar se'l va menjar tot, sense deixar-ne gens ni mica. Aleshores va voler tastar la neu sense suc de taronja i va dir:

–Que estrany! Aquest sucre no és gens dolç. Però n'hi ha tant i tant, d'aquest sucre tan estrany i fred, que puc fer molts gelats de taronjada i anar a vendre'ls a la ciutat.

I es va passar tot el matí omplint tassetes blaves amb suc de taronja ensucrat i neu, de manera que a migdia ja n'havia omplert cent. Les va posar ben posadetes en un d'aquells coves amb prestatges que els xinesos porten a l'esquena com nosaltres hi portem motxilles, va ficar la peixera del peixet en una xarxa i, després de carregar-s'ho tot a l'espatlla, es va encaminar cap al riu seguit d'en Blau i en Trun Get.

2

El barquer golafre

A la riba del riu hi havia un barquer gras, amb el cap pelat i un llarg bigoti negre, que es deia Mai Tip. Dormia al costat de la seva barca, roncant a cor què vols. I mentre dormia no parava de mastegar. En Tar Tar el va cridar:

–Ei, barquer! Desperta't, si us plau. He d'anar a la ciutat.

Però el barquer continuava dormint.

–Desperta't –va insistir en Tar Tar–. No et puc donar diners perquè no en tinc. Però així i tot podries tenir l'amabilitat de portar-me.

I el barquer va roncar encara més fort.

–Però –va continuar en Tar Tar– et podria donar un gelat de taronjada molt bo.

El barquer de seguida va obrir els ulls, es va asseure i va dir:

–Dona-me'l.

En Tar Tar li va donar el gelat i el barquer se'l va cruspir en un segon amb grans llepades, com un mal educat.

–Què, ara em portes? –va preguntar-li en Tar Tar.

–Dona-me'n un altre –li va replicar en Mai Tip–, és molt bo.

En Tar Tar li va donar un altre gelat. El barquer també se'l va cruspir en un tres i no res i de seguida li va dir:

–Un altre!

En Tar Tar li va dir:

–Vinga, té! –i li va donar el tercer gelat–. Però després em portes, perquè els masses piquen i quan una cosa s'ha dit, s'ha dit.

El barquer, que tenia el bigoti regalimant de gelat, va alçar la cara de la tassa que ja havia escurat amb la llengua i li va dir:

–Jo no t'he dit que si em donaves els gelats et portaria a la ciutat. Però si me'n dones un altre, t'hi porto.

Aleshores en Tar Tar li va dir:

–D'acord. Però que sigui l'últim.

I li va donar el quart gelat. Però estava tan empipat que el gos va grunyar i el gat va bufar i va treure les unghes. El barquer no el va ni mirar i, eslurp-eslurp, amb dos cops de llengua va fer desaparèixer el gelat en un tancar i obrir d'ulls.

Però tan bon punt se'l va haver acabat, es va tirar a terra i va començar a retorçar-se cridant:

–Ai, ai, ai, quin mal de panxa! Auxili! Porteu-me a cal metge. Ai, quin mal, mareta!

En Tar Tar estava molt enrabiad. Però bé l'havia d'ajudar, a aquell panxarrut golafre.

–I on hi ha un metge? –li va preguntar.

–A la ciutat. Aiii! –i rebotant com una pilota, en Mai Tip va rodolar fins a la barca.

En Tar Tar també hi va pujar amb el gos i el gat i amb molt de compte va deixar al fons de la barca la peixera amb el peixet i el cove-armari. Tot seguit va començar a remar, mentre en Mai Tip cridava tan fort com podia:

–Rema, rema més fort, rema. Afanya't, que em moro de mal. Aiiii!, pobra panxa meva.

I en Tar Tar, tranquil, li responia:

–Remo com puc. Soc pagès, jo, no pas barquer. Si vols que la barca vagi més de pressa, rema tu.

–No puc, ai!, no puc remar, jo, ai!, amb aquest mal, ai! No tens, ai!, gens de cor, aiii! –es queixava el barquer fent trontollar la barca de tant que es regirava.

–Si jo no tinc cor, tu no tens vergonya, menjagelats de gorra, que no ets res més! Estic segur que els meus gelats ara et pessiguen la panxa com a càstig per golafre.

La ciutat per on passava aquell riu era la capital de la Xina. Quan en Tar Tar va arribar a les primeres cases, va atracar la barca a la riba perquè el barquer continuava xisclant com un boig.

Allà hi havia un home tot vestit de vermell, amb una gorra de pèl blanc i una llarga simitarra d'or, que s'estava quiet mirant el riu.

–Bon home, si us plau –li va cridar en Tar Tar–, per casualitat no ets metge?

L'home vestit de vermell, sense girar-se, va dir distretament:

–Què?

–Volia saber –li va repetir en Tar Tar– si per casualitat no ets pas metge.

–No –li va dir l'home vestit de vermell–, soc l'emperador.

–Això no em serveix de res –li va respondre en Tar Tar–. No saps pas on puc trobar un metge? Aquí tinc un golafre que s'ha afartat tant de gelat que li ha agafat mal de panxa.

L'home vestit de vermell estava tan distret que no li va respondre. Però mentre en Tar Tar parlava, el barquer havia parat de cop de queixar-se, s'havia aixecat d'un bot com si tingués una molla, havia saltat de la barca i havia fugit corrents cridant:

–És l'emperador!!! Estic cuit!

En Blau li va córrer al darrere bordant furiosament, mentre en Tar Tar esbatanava els ulls de sorpresa. En un minut en Mai Tip havia desaparegut al fons d'un carrer, entre les cases.

3

L'home vestit de vermell que llançava boletes al riu

Aquell home vestit de vermell amb la gorra de pèl blanc i amb una simitarra d'or era, ni més ni menys, l'emperador; és a dir, el que manava tots els xinesos i era l'amo de tota la Xina. Després et diré com és que havia arribat fins allà i per què estava tan quiet mirant el riu en comptes de divertir-se al seu palau meravellós, gran com una ciutat, en companyia dels seus cent mandarins. Aquells mandarins que, és clar, no eren pas les mandarines que es mengen, sinó que eren senyors importants: eren els caps més importants de tots. Es deien mandarins perquè eren els xinesos més grassos que hi havia i tenien les galtes tan plenes que les seves cares semblaven mandarines.

Pensa, a més, que al palau a l'emperador el servien centenars de ministres, cortesans i majordoms, i el defensaven milers de generals, coronels, cavallers, soldats i guàrdies.

Però en Tar Tar havia viscut gairebé sempre entre els camps de tarongers i no sabia ni que existia un emperador. Per això l'havia pres per un senyor qualsevol, tot i que una mica excèntric.

Sí, perquè l'emperador no tan sols s'estava allà mirant el riu sense veure res més, sinó que de tant en tant es treia de la butxaca una boleta de la mida d'una cirera i del color de les perles i la tirava al riu, i aleshores, obrint molt els ulls, es fixava en el punt en el qual havia desaparegut, quiet com una estàtua; al cap d'una mica brandava el cap i sospirava. Sospirava tant que en Tar Tar va voler parlar-hi una mica per consolar-lo.

–Aquest barquer és ben boig –li va dir–. Hi ha gent que fuig corrents quan veu venir el metge, però en canvi ell volia trobar-ne un. I saps per què? Perquè tenia ganes de menjar-se els meus gelats i no pas de dur-me fins aquí a la ciutat. Que de totes maneres hi he arribat igualment, però remant jo.

Però l'emperador continuava amb els ulls clavats al riu. Aleshores en Tar Tar va continuar:

–Au, ara vaig a vendre els gelats. En vols un? Són boníssims, són de taronjada.

–Gràcies –li va respondre l'emperador, sense apartar els ulls de l'aigua–, dona-me'n un.

En Tar Tar li va donar una tasseta de gelat i es va carregar el cove-armariet a l'esquena. L'emperador, sense girar-se, va començar a menjar.

–És bo? –li va preguntar en Tar Tar.

–Boníssim! –li va respondre l'emperador–, realment exquisit. Una delícia!

En Tar Tar se'l va mirar una estona i aleshores l'emperador va afegir:

–És molt bo. Sí, excel·lent.

–Ja ho sé que és bo! –va explotar en Tar Tar–. Però me'l podries pagar, no?

L'emperador va parpellejar com si no ho hagués entès bé i va balbucejar:

–Ah, sí... quant val? Però...

–Un duro xinès –li va dir en Tar Tar.

L'emperador va tornar a parpellejar i aleshores, balbucejant encara més, li va dir:

–Home, és que... No duc diners a sobre. Però...

Has de saber que els emperadors de la Xina no duïen mai diners a sobre perquè no en necessitaven mai: al palau tenien tot el que volien! A més, als xinesos els feien tanta por que els donaven tot el que els demanaven sense fer-los pagar res. Perquè hi havia emperadors que eren tan terribles que feien tancar a la presó tota la gent que els queia antipàtica! Però aquest era un bon emperador i, a més, era un emperador distret.

–Ja ho entenc! –li va dir en Tar Tar–. Ets un pobre home que no té ni un ral, com jo. Tant és. No t'havia avisat, que els gelats els venia. Ara em refaré venent els altres.

I va picar-li l'ullet.

Aleshores va començar a passejar-se per la vora del riu, oferint gelats a tots els passants.

Era un carrer de cases molt boniques, amb grans vidrieres i jardins plens d'arbres i de flors, on vivia gent rica. Era la tarda i a aquella hora tots els veïns, després d'haver menjat per

dinar les coses que normalment mengen els xinesos, o sigui, grans bols d'arròs amb bastonets, moltes aletes de tauró i dos o tres nius d'oreneta, havien sortit a passejar per la vora del riu per prendre la fresca i fer-se reverències els uns als altres.

–Vols un gelat de taronjada, senyor? –va dir en Tar Tar a un xinès gras que es feia aire amb un gran ventall: suava tant que li baixaven tot de rierols de les galtes, del nas i de les orelles.

–Quant val? –li respongué el xinès, alçant molt la cara per donar-se importància.

–Un duro xinès, senyor.

–Quina misèria! –li va respondre el sac de greix amb desdeny.

I se'n va anar, agitant amb irritació el seu gran ventall.

–Senyoreta –va dir en Tar Tar a una noia, prima com un paraigua tancat, que caminava fent passets petits, tota tibada per semblar més bonica–, vols un gelat de taronjada?

–No ho sé... potser –li va respondre ella, sense aturar-se, amb una veueta que semblava la d'un grill–. Quant val?

–Un duro xinès, senyoreta.

–Ui, que dolent que deu ser!

I se n'anava fent passets tan petits que si no t'hi fixaves bé semblava que encara fos al mateix lloc.

Ningú volia els seus gelats i, al cap d'una mica, en Tar Tar va tornar al costat de l'emperador, que continuava immòbil mirant l'aigua del riu.

–Amic meu –li va dir–, aquí no volen els meus gelats. Val més que me'n torni cap al meu para-sol enmig dels camps.

L'emperador va llançar una altra boleta a l'aigua i es va quedar mirant com desapareixia amb els ulls tan oberts que semblaven dos ous ferrats.

–Però m'agradaria saber per què no me'n vol comprar cap ningú –va continuar en Tar Tar.

–Quant valen? –va preguntar-li l'emperador, distret.

–Oh, amic! –li va respondre en Tar Tar–, em sembla que estàs una mica a la lluna! Ja t'he dit abans que costen un duro xinès.

–És que els rics no compren gelats que valen tan poc. Es pensen que són dolents i per això... –li va respondre una mica irritat l'emperador.

–Però si són molt bons! –el va interrompre en Tar Tar–. Per què no me n'haurien de comprar?

–Perquè no ho saben! –va continuar l'emperador cridant enrabiat, sense deixar de mirar el riu.

–I a més –va continuar en Tar Tar–, que són tots rics, en aquest carrer?

–Sí –va bramar l'emperador, furiós–, sí, tots són rics! Són els senyors més rics de la Xina!

–Reno! I ara què t'agafa? –va exclamar en Tar Tar una mica tip dels crits de l'emperador–. A tu també t'ha vingut mal de panxa? Però t'agraeixo el consell. Els vendré a cent duros xinesos.

I va córrer a oferir una altra vegada els seus gelats a la gent que passava.

–Voleu comprar un gelat de taronjada boníssim? –criava–. No són gens barats, valen cent duros xinesos. Compru-ne, que valen moltíssim.

I també cridava:

–Són boníssims! Pregunteu-ho a aquell emperador d'allà, que n'ha menjat un.

I tots aquells xinesos ricatxos van començar a comprar-n'hi i deien:

–Que bo!

I també:

–Quina exquisidesa!

I encara:

–No n'havia tastat mai cap d'igual! És clar: val cent duros xinesos!

I afegien:

–Són deliciosos. Imagina't. Fins i tot l'emperador n'ha menjat un.

I en pocs minuts en Tar Tar ja havia venut tots els gelats. O sigui que havia guanyat nou mil cinc-cents duros xinesos.

Molt orgullós, se'n va tornar cap a l'emperador i li va dir:

–Amic, realment m’has donat un bon consell. Ara vaig a comprar unes quantes coses bones i ens posarem a menjar-les aquí a la fresca, a prop de l’aigua.

L’emperador va apartar un moment els ulls del riu i el va mirar amb severitat d’emperador.

–Però tu saps qui soc, jo? –li va dir.

–Quina mala cara que fas! –li va respondre en Tar Tar esclafint a riure–. No, amic, no sé qui ets. Sé que no ets metge i que fas un altre ofici que no he acabat d’entendre.

–Ja m’ho semblava, que no havies entès qui soc –li va dir l’emperador alçant la barbeta amb supèrbia–. Soc en Txu Qin Han Wei Sui Tang Song Ming.

Fixa’t tu com es deia l’emperador, quin nom més llarg i complicat! I naturalment ningú se’n recordava mai, de tot el nom sencer. Per això els seus súbdits l’anomenaven Fill del Sol, o bé Llum de la Terra, o bé callaven i deixaven que parlés ell.

Després d’haver dit tots aquests noms, l’emperador va mirar en Tar Tar amb un somriure satisfet, esperant que el pagès es tiraria a terra espantat. Però en Tar Tar no els havia sentit mai i li va respondre:

–Molt de gust, amic, i jo em dic Tar Tar Blau; el meu gos es diu Blau, el meu gat es diu Trun Get i el meu peixet, Blavet. T’agrada el pollastre?

L’emperador estava molt desconcertat, perquè normalment tothom s’inclinava quan ell passava, i ningú s’atrevia a parlar-hi per por que s’empipés. I davant d’aquell pagès que li deia «amic» i li preguntava si li agradava el pollastre, només va saber respondre:

–Sí, sí... és bo el pollastre. Però...

–Però què? Has pensat en alguna altra cosa? Ja m’ho pots dir, no m’ofendré pas –li va respondre en Tar Tar.

–Però tu saps qui soc? –va insistir l’emperador, que cada cop feia més mala cara.

–Sí, sí, ja ho he entès... ets en Qin Txu Tang Ming... vull dir en Ming Mong Song Qing... perdó... en Tang Sing Wan Mung; en fi, ho he entès una mica però no del tot. Però no et deuen pas dir tots aquests noms seguits, normalment!

–No... tots no –va balbuçar l’emperador–; en realitat em dic Wei Ming. Però –va continuar tornant a mirar-lo amb ulls severs– has entès que *soc l’emperador*?

I va dir aquestes últimes paraules en veu molt alta, traient llamps pels ulls. En Tar Tar el va mirar amb cara de dubte i va respondre:

–Per què fas totes aquestes cares? He entès perfectament que ets l’emperador, però... perdona... quina feina fa un emperador?

En Wei Ming va quedar tan sorprès que va obrir dues o tres vegades la boca sense aconseguir dir ni fava. Aleshores es va tornar a girar cap al riu i va tirar una altra boleta a l’aigua.

En Tar Tar va pensar que aquell senyor estava una mica grillat i va dir-li:

–Espera’m aquí: vaig a comprar el pollastre. Farem un bon tec. No un, en compraré dos, de pollastres. Un per a tu i un per a mi.

I se’n va anar amb el gos, el gat i el peixet, mentre l’emperador brandava tristament el cap mirant el riu.

«La feina d'un emperador potser és tirar boletes al riu»,
va pensar en Tar Tar.

4

Les perles màgiques

Quan en Tar Tar Blau va tornar amb l'emperador, duia un gran paquet fumejant que contenia dos pollastres rostits i quatre pans rodons.

–Has vist que bé! –va exclamar en Tar Tar–. Saps que jo sempre menjo taronges, només?

I per començar va arrencar la cuixa d'un pollastre i la va llançar al gos, va estirar una ala i la va donar al gat, i va engrunar una mica de pa a la peixera del peix. L'emperador, sempre igual d'absort, va murmurar:

–Només taronges? No menges ni un plàtan?

I en Tar Tar va haver d'admetre que sí.

–Sí, algun plàtan també, però pocs.

–I no menges mai melmelada –va continuar l'emperador–, o espaguetis, o alguna sopeta i carn arrebossada i enciam?

–Sí que en menjo, però...

–Doncs de què et queixes, si menges una mica de tot? I de llagostes i perdius, en menges?

En Tar Tar, respirant més tranquil perquè finalment podia dir que no, es va afanyar a respondre-li:

–No, de llagostes i perdius, mai. Jo sempre menjo taronges.

–És normal que no mengis llagostes i perdius, perquè són menges de luxe. Però si de les altres coses en menges, per què et queixes? Els pobres sempre es queixen, encara que tinguin de tot.

Aleshores en Tar Tar es va posar a riure i li va dir:

–Però si jo no em queixo. Les taronges m'agraden molt. Però ara voldria menjar-me un pollastre. Ets tu que estàs trist. Menja't un pollastre, també, i ja veuràs com et passa tot.

I li va donar el pollastre sencer. Però en Wei Ming, en comptes d'agafar el pollastre, va tirar una altra boleta al riu i a continuació, com cada vegada, es va quedar observant l'aigua amb els ulls molt oberts. Al cap d'una estona va brandar el cap i, amb un sanglot, va murmurar:

–Ja no la veig!

–És clar que no la veus –li va dir en Tar Tar–. Se n'ha anat al fons.

En Wei Ming el va mirar espantat i li va preguntar amb veu tremolosa:

–Se n'ha anat al fons?

–Si la boleta no sura és perquè se n'ha anat al fons –li va respondre en Tar Tar.

–Però és que no era una boleta: era una perla, una perla molt grossa!

En Tar Tar no havia vist mai perles, però sabia que valien molts diners. Per això es va quedar bocabadat i li va dir:

–I tu tires perles com si fossin pedres? Que ets boig?

–Per força! M'ho va dir el fantasma... el que em feia bromes. Tenia un picot roig sobre el cap. I així vaig veure la noia més bonica de la Xina, més ben dit, la més bonica del món.

–On la vas veure?

–Al riu! –va gemegar en Wei Ming–. I ara ja no la veig.

–S'hi banyava?

–No, home, no! Era un encanteri. Perquè resulta que una nit me'n vaig anar a dormir i l'endemà havia d'anar a la guerra.

–Pobret –el va compadir en Tar Tar–. I contra qui haves de fer la guerra?

–No ho sé, contra qui. Ho havien decidit els generals, contra qui havia d'anar a fer la guerra. Jo mano els generals, però sempre són ells que decideixen si he de fer la guerra contra l'un o si l'he de fer contra l'altre; va així. Doncs això que et deia: me'n vaig anar a dormir i, de cop, vaig sentir una punxada tan forta al nas que em vaig despertar.

–Era un mosquit?

–No, home, no! Era un picot vermell. I després vaig sentir que em feien pessigolles a la planta dels peus. I aleshores vaig veure que, al costat del llit, hi havia un fantasma petitó: era ell qui em feia pessigolles! I el picot va anar a

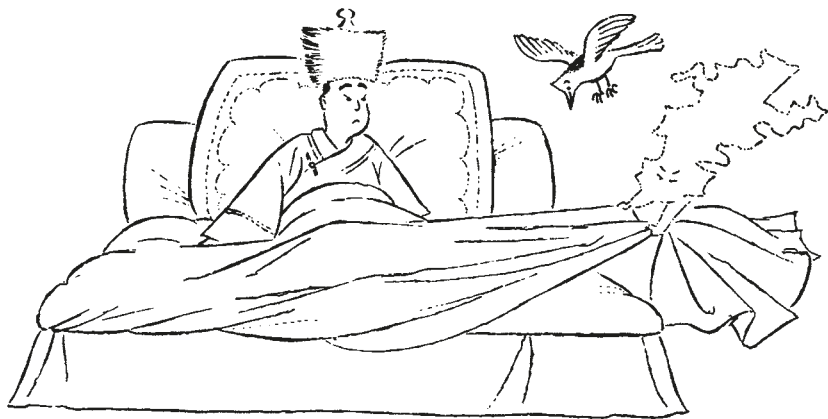
posar-se-li sobre el cap. Jo em vaig espantar, però el fantasma reia com un boig. I aleshores tot d'una em va estirar el llençol. Jo vaig agafar la meva simitarra i el vaig voler enfil·lar. Però com tothom sap, els fantasmes són llençols de mentida sense res a dins. Ell reia onejant per l'aire com una bandera i encara em va dir: «Estimat emperador de la Xina, mira que n'ets, de cagat, si et fa por un fantasma!» Quin desconsiderat! Jo no ho soc gens, de cagat. El que passa és que no m'esperava veure'l.

–Però era petitó, oi?

–Sí, però igualment era un fantasma. I a més, també hi havia el picot vermell.

–A tu et fan por els picots vermells?

–No, els picots vermells no em fan por. Però també hi havia el fantasma. I aleshores em diu: «Saps qui m'envia a veure't? Ho saps?». I es queda esperant. Jo li dic: «L'emperador dels fantasmes». I ell: «Fred». I jo: «L'emperador del país contra qui fem la guerra». I ell: «Fred». I jo: «Un altre

emperador». I ell: «Res d'emperadors! M'envia la melmelada de cirera. No, m'envia el flam de pistatxo. No, m'envia un plat de nata». En aquell moment, el picot vermell comença a clavar-li cops de bec fortíssims al cap. I el fantasma: «Ai, ai! D'acord, paro de fer bromes».

–Però si els fantasmes no senten el mal! –el va interrompre en Tar Tar.

–Doncs aquest el sentia –li va replicar en Wei Ming–. I aleshores va continuar: «M'envia la fada Valentina Tomaquina». I jo: «És la meva protectora?». I ell: «I què més! És la protectora dels pobres, no pas dels rics. Però ha dit que als emperadors se us ha de vigilar, perquè si no se us està a sobre feu molts disbarats». I aleshores jo li vaig preguntar: «I què vol que em diguis?». I ell: «M'ha dit que demà al matí, a trenc d'alba, abans d'anar a la guerra, has d'anar a la vora del riu amb una perla grossa com una cirera. L'hauràs de llançar a l'aigua i, quan la perla arribi al fons, veuràs aparèixer el teu destí». I després de dir això, rient pels descosits, el fantasma va començar a volar molt de pressa per l'habitació i quan va passar molt a prop meu em va fer: «Buuu!», i va fugir per la finestra com una ventada, seguit del picot vermell, que li cridava amb veu d'empipat: «Para de fer totes aquestes bromes. Comporta't d'una vegada!».

–Un picot que parlava? Aquesta sí que és bona! –va esclafir a riure en Tar Tar.

–No fa riure! –es va enrabiar l'emperador–. Parlava. I què? En devia haver après. Doncs bé. L'endemà al matí, tal com m'havia dit el fantasma, vaig anar a la vora del

riu amb una perla grossa com una cirera i la vaig llançar a l'aigua...

–I què hi vas veure? –li va preguntar en Tar Tar, curios i emocionat.

–Vaig veure la més bonica, la més esplèndida, la més meravellosa, la més dolça...

–Coca de taronja!!! –el va interrompre en Tar Tar mirant d'endevinar-ho.

–Què dius, ara! Calla!!! Vaig veure la noia més preciosa del món. Va aparèixer com una imatge. Aquí sobre l'aigua. Quina meravella! Amb els ulls verds i els cabells negres com no n'hi ha de més bonics al món.

–I què vas fer, aleshores?

–Em vaig tirar al riu. Però és clar, només era una imatge. I a més, no sé nedar i va anar de poc que no m'ofego. Per sort em van pescar. Però des d'aquell moment no vaig poder tornar a estar tranquil. Vaig anar a dir als generals que deixàvem estar la guerra. Van protestar i els vaig fer tancar tots a la presó.

–Molt bé! –va exclamar en Tar Tar–. Molt ben fet. A tots els que volen fer la guerra se'ls ha de tancar a la presó. Així estarem tots tranquils.

–Després vaig agafar més perles –va continuar en Wei Ming– i vaig venir aquí nit i dia per veure aparèixer una altra vegada la noia més bonica del món. I mentrestant vaig fer buscar per tot arreu la noia del meu destí. I la van buscar entre les reines, les princeses i les noies de la noblesa de tots els països. Fins i tot vaig fer-hi anar els ministres, els mandarins, els generals...

–Però que no els havies tancat tots a la presó, els generals? –va preguntar-li en Tar Tar, decebut.

–Ja n'havia nomenat uns altres. Però no hi havia cap noia que s'assemblés ni una miqueta de res a aquella flor, pobre de mi, a aquella estrella, a aquella cara estimada, a aquells cabells nocturns, a aquells ulls marins, a aquella imatge de lluna i d'estrelles. I després... –i aquí en Wei Ming va començar a sanglotar– un bon dia, vull dir un mal dia, la imatge ja no va aparèixer més. Des d'aleshores vinc aquí, llanço perles, m'hi passo hores, ploro, llanço perles, res, l'aigua passa, res, ja no veig res. Estic desesperat.

L'emperador plorava a llàgrima viva.

En Tar Tar estava commogut. Se li va acostar i, posant-li una mà a l'espatlla, li va dir:

–Va, home, no t'ho prenguis tan malament! Menja't el pollastre rostit, que et consolarà una mica. Després de menjar s'està millor. Mira quin gust de romaní més bo que té!

I en Tar Tar s'anava cruspint el seu pollastre i de tant en tant llançava un tros de pit al gat Trun Get i un os al gos Blau.

–No –va gemegar en Wei Ming–. No tinc gana. Només voldria beure un te.

–Vols te? Ara mateix vaig a buscar-te'n una tetera.

–Sí –va afegir en Wei Ming–, però voldria que fos te de gessamí.

–Te de gessamí? Per què?

–Des de fa un quant temps és l'únic que suporto. I a més –va dir l'emperador amb veu prima–, la noia del riu duia un vestit verd amb floretes blanques de gessamí.

–Doncs així –va dir en Tar Tar–, buscarem te de gessamí. Però val més que tu també vinguis. Si per trobar-ne he d’anar gaire lluny, quan te’l porti ja serà fred.

5

El te de gessamí

En Tar Tar, amb el gos, el gat i el peixet, i fumant la pipa, havia enfilat un carreró flanquejat de tot de flors liles de lilà. L'emperador el seguia xino-xano, sense parar de ploriquejar.

–On ets, bonica meva –sospirava–. Qui sap si trobarem te de gessamí! Qui sap!

Caminant caminant, van veure una caseta que feia olor de rosa i estava tota coberta de roses de color de rosa. Estava tan coberta de roses que del teulat en baixaven grapats de roses fins als caminets del jardí, tots plens de roses, i després pujaven a grapats per la reixa i arribaven fins al carreró.

Entre les roses, amb prou feines es veien les finestres i la porteta de fusta de palissandre rosa. Davant de la por-